

Vänsterpress om EU-valet – del 2

Den 26 maj hålls val till Europaparlamentet för mandatperioden 2019-2024.

Förutom de gamla partierna har det tillkommit ett nytt parti som ställer upp i EU-valet: *Partiet Vändpunkt (PV)*, som bildades i februari av utbrytare ur Miljöpartiet (en intervju med dess förstanamn, Kitty Ehn ingår nedan).

Detta är andra samlingen om EU-vaket. Den förra kom förra veckan, se [Svensk vänsterpress om EU-valet](#).

Se även: Francine Mestrum, [Hur ”social” är egentligen Europeiska unionen?](#)

Martin Fahlgren 16/5 2019

Innehåll

Flamman	1
<i>Björk: ”Vänsterns politik för klimaträttvisa är det enda som kan fixa klimatomställningarna”</i>	1
<i>Ehn: ”Vi behöver utlysa klimatnödläge”</i>	2
Ny Tid	4
<i>Nej, du behöver inte välja mellan Orban och Macron</i>	4
Revolution	5
<i>EU går inte att reformera: Kämpa för Europas förenta socialistiska stater!</i>	5

Flamman

Björk: "Vänsterns politik för klimaträttvisa är det enda som kan fixa klimatomställningarna"

Anja Bergdahl

Flamman 12/5 2019

Malin Björk, vänsterpartiets förstanamn i Europaparlamentsvalet, vill att partiet ska vara en brygga mellan parlamentet och den utomparlamentariska aktivismen.

Vänsterpartiets grundläggande kritik av EU kvarstår, men partiet har svängt vad gäller EU-utträde. Nu vill Malin Björk, Vänsterpartiets toppnamn och nuvarande mandatperiods EU-parlamentariker, se mer rödgrön politik i Europa. Arbetsrätt, feminism, en human flyktingpolitik men kanske framförallt klimatet, står på agendan.

– Vi måste steppa upp. Det är Vänsterpartiet som är det vassaste klimatpartiet, det visar flera granskningar. Vill man ha en klimatröst som inte viker sig och kan stå pall för företagens rovgirighet så är det oss man ska rösta på. Vi driver en politik för rättvisa, och utan den kommer vi inte klara en klimatomställning, säger Malin Björk.

Malin Björk vill genom bland annat utsläpps begränsningar, tuffare klimatmål och investeringar i social och ekologisk omställning trycka tillbaka storföretagen och marknadens friheter, som hon beskriver, utövas på bekostnad av människor och miljö.

– Vänsterns politik för klimaträttvisa är det enda som kan fixa klimatomställningarna. Den måste vara både röd och grön, säger hon.

Inom asylpolitiken ser inte längre Malin Björk en gemensam flyktingpolitik inom EU som en möjlighet. Istället vill hon skapa en koalition av villiga medlemsländer för att kunna organisera solidarisk asylpolitik och ett värdigt flyktingmottagande.

– Det är ansvarslöst att sitta och gömma sig bakom varandra. Det måste bli ett slut på att sitta och vänta på Orbán och hans gäng, vi måste stoppa döden på Medelhavet och i öknen. En koalition är det enda ansvarfulla för att få något gjort, annars fortsätter man bara med stängda gränser och outsourcing av mottagandet till tredje länder där man betalar Erdoğan, säger hon.

Vänsterpartiets övriga hjärtefrågor som att driva en feministisk politik och stå upp för arbetsrätten, har också en ökad relevans i och med de högerextrema krafter som verkar i Europa i dag, enligt Malin Björk.

– De feministiska frågorna hänger ihop med kampen mot högerkonservativa krafter. HBTQ-kampen och feminismen är centrala som motstånd mot högerextrema. Vi är många som inte får plats i deras framtid, och vi är många som kommer att stå upp mot dem.

När arbetsrätten står under hot på hemmaplan blir det enligt Malin Björk ännu viktigare att slå vakt om den även på EU-nivå. Hon nämner att det skett vissa justeringar åt rätt håll men att det inte är tillräckligt. Ändå finns det en växande vänster i Europa, både inom och utom parlamentet i Bryssel, där klimatkampen, EU-kritiken och omfördelningsfrågor blir allt mer högljudda. Enligt Malin Björk är Vänsterpartiet de som kan vara bryggan till den utomparlamentariska aktivismen.

– Med ett tryck utifrån om en annan ordning tror jag att man kan få det att skälva i systemet. Det är ju Vänsterpartiets politik som kan och ska stoppa högerkrafter, för om vi ska lyckas trycka tillbaka de konservativa krafterna måste vi ha en politik för jämlikhet och internationell solidaritet. Den kampen rinner i våra ådror, säger Malin Björk.

Hon pekar ut just den växande ojämlikheten som en grogrund för den högerextrema och konservativa politiken, i EU så väl som på hemmaplan.

– De här krafterna kommer att växa. Den stora frågan blir som i Sverige: vad kommer de andra högerpartierna att göra? Är de beredda att bygga sin makt på de här partierna? Jag är orolig.

Se även: Vänsterpartiets valplattform [EU-val 2019](#)

Ehn: "Vi behöver utlysa klimatnödläge"

Anja Bergdahl

Flamman 12/5 2019

Partiet vändpunkts förstanamn i Europaparlamentsvalet, Kitty Ehn, vill se klimattullar mot Kina och minskade klyftor.

Nya Partiet Vändpunkt har en bra bit kvar innan de säkrar sin plats i Europaparlamentet. De har en rättvis klimatpolitik i fokus, med omfördelning av makt från storföretag till människor, decentralisering och höjda miljökrav i handelssamarbetet

– Klimatet och klyftorna är mest centralt, och de hänger väldigt mycket ihop. För att få till stånd en klimatomställning så måste man minska klyftorna mellan rik och fattig och stad och land, säger partiets förstanamn Kitty Ehn till Flamman.

Partiet Vändpunkt vill se omfördelning, men också få till en slags morot-piskapolitik där klimatvänliga initiativ belönas, medan de medlemsländer och företag som inte lever upp till miljökrav ska få sanktioner. Det ska finnas en klimatomställningsfond som medlemsländer kan söka pengar i för att uppnå målen i Parisavtalet där de som är mest beroende av fossil energi har förtur, men Kitty Ehn vill också ha klimattullar mot Kina.

– Klimatfrågan är global, då måste vi se på konsumtionen utanför Europa också. Sedan behöver vi utlysa klimatnödläge, det är en symbolisk åtgärd för att kunna behandla situationen som den ödesfråga det är. Vi är i ett akut nödläge där vi behöver krafttag mot klimatet, säger hon.

Enligt Kitty Ehn finns goda möjligheter att kunna driva Vändpunkts klimatpolitik i EU. När det kommer till vilken grupp de skulle gå med i vid ett inträde så sneglar hon åt Gruppen De gröna (EFA-gruppen), dit svenska Miljöpartiet räknas, men de vill avvakta med beslut om gruppmedlemskap tills de kan utvärdera alternativen på plats. Kitty Ehn är kritisk mot EU, men ett svenskt EU-medlemskap är hon för, åtminstone i nuläget.

– Men Sverige måste ställa högre krav på EU-samarbetet. Att det ska gå från bromskloss till pådrivande i klimatomställningen, det är absolut avgörande. I nuläget är EU byggt för fel mål i fel tid, det är baserat på ett gammeldags synsätt som vi måste ändra på så att vi stoppar den ständigt ökande konsumtionen och minskar resursförbrukningen.

Kitty Ehn målar upp en bild av att politiken pågår långt ifrån människorna, att besluten behöver komma närmre genom en decentralisering av EU. Hon tror att den utbredda missnöjdheten, misstron och politikerföraktet härstammar just från klyftorna i samhället. Där ur, anser hon, kommer också mycket av de högerextrema krafter som präglar politiken i dag.

– Det kommer av en skenande otillit och otrygghet i samhället. Man måste skapa alternativ i politiken för de människor som inte känner sig hörda genom att minska klyftorna både ekonomiskt och socialt. Så att vi får en levande demokrati, säger Kitty Ehn.

Kitty Ehn har inte varit tidigare aktiv inom partipolitiken och är nationalekonom och klimataktivist. Att just hon valdes som Vändpunkts förstanamn anser hon vara symptomatiskt för partiets ideologi.

– Det fina är att det viktigaste för Vändpunkt är inte att få en plats i de politiska korridorerna, utan fokus ligger på att påverka med idéer och förslag, snarare än att ha makt för sakens skull. Det bevisar man genom att sätta mig överst på listan, jag är ju ingen politisk räv eller kändis. Men i och med det momentum vi ser i klimatrörelsen globalt nu, tror jag att Vändpunkt kan vara ett politiskt utlopp för den rörelsen.

Ny Tid

Nej, du behöver inte välja mellan Orban och Macron

Jonas Sjöstedt

Ny Tid 13/5 2019

Frågan ”vem väljer du, **Orban** eller **Macron**?” upprepas inför EU-parlamentsvalet i borgerligt sinnade svenska medier. Som om valet var ett enkelt val mellan det auktoritära och det liberala, mellan EU:s fiender och vänner, mellan trångsynt nationalism och den upplysta internationalismen.

Men det är något som skaver med den till synes enkla frågan. Inte för att den är svår att svara på, jag kommer aldrig att välja en politiker som Orban som hetsar mot flyktingar, tystar fria medier och är öppet antisemitisk. Men frågan är lite för enkel, lite enfaldigt rentav. Som om politiken kunde reduceras till ett enkelt val till två motpoler. Som nog inte ens är de riktiga motpolerna.

Macron står för en brutal marknadsliberalism som snabbt ökar klassklyftorna i Frankrike och pressar tillbaka löntagarnas rättigheter. Han försvarar dagens EU, den union som räddade bankerna och offrade unga greker och spanjorer när krisen slog till. Han vill ha mer av samma politik, mer centralstyre, mer militarism och mer marknadsliberalism.

Orban och hans nationalistiska gelikar använder skickligt den frustration som den marknadsliberala politiken föder, otryggheten och avståndet till makten blir en perfekt jordmån för den nya högerextremismen som riktar vreden mot flyktingar, HBTQ-personer, kvinnors rätt och det kosmopolitiska.

De behöver varandra som fiendebilder, som motståndaren som kan få de egna att samlas, och som får de egna att bortse från de problem man själv skapar. Den perfekta yttre fienden.

Men kan de lösa EUs och Europas problem? Jag tror att bägge är oförmögna till det.

Klimatkrisen är akut. De högerextrema vill inte ens inse att den finns, därmed kan de förstås inte heller lösa den. Marknadsliberalerna kan inte heller göra det. Deras politik är för feg, de vågar inte stöta sig med storföretag och lobbyister. De är allierade. Den liberala gruppen i EU-parlamentet är också den som tar emot mest pengar direkt från storföretagen. 100 storföretag står för 70 procent av de globala klimatutsläppen.

Det är bara att se hur det röstas i EU-parlamentet, det är vänstern och de gröna som röstar för förslag som gör verklig skillnad för klimatet. Marknadsliberaler som Emmanuel Macron och **Annie Lööf** sänker skatten för dem som tjänar mest och höjer bensinskatten för alla. Det är ett säkert recept för att få arbetare och folk på landsbygden att inse att de kommer att bli förlorare även denna gång. Det är grunden för de gula västarna i Frankrike och upprop om bensinpriser i Sverige.

Varken Orban eller Macron bryr sig om de dramatiskt växande klyftorna i Europa. Rikedom samlas hos några få. Macron visar öppet sitt klassförakt mot dem som protesterar. Orban är lite slugare och försöker förbättra ekonomin för barnfamiljer och pensionärer, han inser vilken frustration fattigdomen skapar.

Men extremhögern står aldrig på de arbetandes sida. De har inget emot att sätta arbetare mot arbetare, eller ännu hellre flykting mot arbetare. I Orbans Ungern tvingas arbetare till hundratals övertidstimmar med den nya ”slavlagen” för att företagen ska hållas nöjda.

Om detta val, Macron eller Orban, är det som erbjuds Europa så ligger vi illa till. Dessbättre är det inte så. I detta läge är det Europas nya vänster som utmanar såväl extremhögern som

marknadsliberalerna. Genom att sätta klimatet före vinsterna, genom en ekonomisk politik för jämlikhet, inte för att rädda finansmarknader, när vi vägrar påtvinga andra privatiseringar eller sätta arbetare mot varandra för att pressa ner allas villkor.

Till vänster växer det röda och det gröna ihop, ett försvar av kvinnors rättigheter och asylrätt som hänger samman med en kraftfull klimatpolitik och en ekonomisk politik för jämlikhet. I ett Europa där demokratier samarbetar nära med varandra utan såväl den trångsynta nationalismen som det marknadsliberala byråkratiska centralstyret. Där finns hoppet om verklig förändring. Så nej, du behöver varken välja Orban eller Macron.

Revolution

EU går inte att reformera: Kämpa för Europas förenta socialistiska stater!

Ylva Vinberg

Revolution 10/5 2019

Inför EU-valet i maj driver Vänsterpartiet att EU måste reformeras. En minoritet inom partiet försökte få igenom att man ska hålla fast sitt gamla krav på EU-utträde. Men går det verkligen att reformera EU? Och om inte, vad ska Vänsterpartiet kräva?

EU:s föregångare Kol- och stålunionen bildades redan 1951. De enorma europeiska monopolföretagen hade blivit för stora för de små nationella marknaderna och behövde en tullunion för att fortsätta expandera. Man var också pressade av konkurrensen från USA, och av Sovjetunionen i öst. Trots motsättningarna mellan de konkurrerande europeiska staterna och deras monopolföretag, fungerade detta under efterkrigstiden genom att kapitalisterna gjorde enorma vinster på grundval av en snabbt växande världsmarknad.

När man bildade dagens EU genom Maastrichtfördraget 1991, var detta ett högprestigeprojekt för den härskande klassen som lovade harmonisk integration mellan Europas folk och ett nytt tusenårigt rike där fred och sammanhållning skulle gälla.

I dag verkar dessa drömmar som bortblåsta. I stället ser vi växande konflikter mellan EU-länderna i frågor som budgetunderskottet i Italien, krisen i Grekland, flyktingkrisen och nu Brexit. Sedan krisen 2008 har de underliggande motsättningarna kommit upp till ytan och yttrat sig i skarpa konflikter mellan Nord- och Sydeuropa, Tyskland och Frankrike, Tyskland och Italien och EU och Storbritannien. Det är numera ett fullt möjligt perspektiv att EU bryts upp.

Under krisen har den europeiska borgarklassen, huvudsakligen den tyska borgarklassen och de mer ”stabila länderna” i Nordeuropa använt sig av EU för att pressa medlemsländer med stora budgetunderskott att genomföra nedskärningar och försämringar för arbetarklassen. Inte minst i förhållande till Grekland, där EU, Europeiska Centralbanken och IMF (den så kallade trojkan) krävde av Syriza-regeringen att de skulle genomföra stora nedskärningspaket för att få ta fler nödlån.

Trots detta verkar Vänsterpartiet nu ha en vision om ett reformerat, arbetarvänligt EU. Ska det alltså bli vänsterns uppgift att försöka rädda EU i en tid när det är på väg att falla ihop?

Kapitalets union

Vänsterpartiets valplattform inför EU-valet genomsyras av idén om att man kan få EU att bli ett instrument för klassamarbete – som gynnar både borgarklassen och arbetarklassen. Redan i början kan man läsa att ”Vänsterpartiet är en del av en bred vänster som vill förändra EU i

grunden”. Det visas i själva titeln ”Ett Europa för alla – inte bara för de rika” men också i den politik man för fram.

”Vänsterpartiet vill att EU skriver in i fördragen att schyssta arbetsvillkor och sociala rättigheter värderas *minst lika högt* som den fria rörligheten för tjänster och kapital, ett så kallat socialt protokoll.” (min kursiv)

Men denna milda önskan från Vänsterpartiet ignorerar hela EU:s historia. EU är i grunden uppbyggt för att vara ett verktyg för den europeiska borgarklassen. Framförallt är det ett verktyg för den starkaste europeiska ekonomin – Tyskland.

EU är styrt av ovalda byråkrater, domare och ”experter”, och EU-parlamentet har en mer rådgivande än bestämmande funktion. Högerpolitiken är beslutad på förhand och ligger fast i de fördrag som lägger grundvalen för hela unionen. EU är en glorifierad tullunion som bygger på ”fri rörlighet” på kapitalisternas villkor.

Vänsterpartiets partiledare har drivit på för att partiet ska överge kravet om ett utträde ur EU.
Foto: Politikerveckan Almedalen/Wikimedia (CC BY-SA 2.0)

Den fria rörligheten för kapital och arbetskraft innebär i praktiken försämrade arbetsrätt och avregleringar, där de sämre villkoren i syd- och Östeuropa används för att pressa ner villkoren för arbetare i nordväst.

EU har inte gjort någonting för att hindra borgarklassen och deras politiker i de respektive EU-länderna från att hänsynslöst attackera arbetarklassens villkor. Det hindrade inte attackerna mot de grekiska, de spanska eller de franska arbetarna. Tvärtom har EU pressat alla länder att genomföra nedskärningar och försämringar för arbetarklassen för att lösa den ekonomiska krisen på arbetarklassens bekostnad.

De förändringar som skulle krävas för att ändra EU:s karaktär är så omfattande och grundläggande att det i praktiken skulle vara samma sak som att upplösa EU i sin nuvarande form och ersätta unionen med en annan.

Kan en starkare vänster reformera EU?

Jonas Sjöstedt påstår i en artikel i Flamman att det i dag är möjligt att förändra EU, eftersom vänstern är starkare: ”Det som skiljer dagens situation från tidigare är att vänstern växer kraftigt i flera europeiska länder, och den är mer EU-kritisk och systemkritisk.”

Han påstår att Portugal lyckats motstå EU:s krav på nedskärningar. Samtidigt var det, enligt Sjöstedt, bara vänsterns svaghet som gjorde att Grekland inte lyckades stå upp mot EU. Detta visar att Sjöstedt varken förstått grunden till krisen i Grekland eller vad som nu sker i Portugal.

Enligt Sjöstedt är det bara en fråga om vilket parti som sitter vid makten när en kapitalistisk kris bryter ut, det är bara en fråga om ideologi – högern genomför nedskärningar för att de har en nyliberal ideologi och vänsterpartier tvingas till nedskärningar för att de är för svaga, eller inte har uppbackning från vänstern i andra länder.

Men ställda inför en kapitalistisk kris räcker det inte med att de partier som sitter vid makten inte *vill* genomföra nedskärningar. När Hollande vann presidentvalet i Frankrike 2012 lovade han ett slut på nedskärningspolitiken, men gick sedan ännu hårdare fram än den föregående högerpresidenten Sarkozy.

Även Syriza-regeringen som kom till makten i Grekland 2015 med löften om slut på nedskärningspolitiken, svek sina löften. Grekland hade en massiv statsskuld på 180 procent av BNP, och för att undvika statsbankrott ansökte de om nödlån från Europeiska centralbanken (ECB). Men ECB, IMF och EU-kommissionen krävde stora nedskärningar i utbyte. Syriza-regeringen trodde att de skulle kunna undgå detta genom förhandlingar, men EU vägrade att släppa sina krav.

Tsipras.

Grekiska Syriza kapitulerade för EU-kommissionens krav och genomför nu en hård högerpolitik. Foto: President of Russia

Syriza-regeringen hade kunnat välja en annan väg. Men det hade krävt att de bröt med kapitalismen. Att ställa in betalningarna på utlandsskulden, som huvudsakligen gick till de rika EU-ländernas banker, hade antagligen inneburit att man slängts ut ur både EU och euron. Ett stopp för nedskärningarna hade bara kunnat genomföras om man samtidigt hade förstatligat bankerna och storföretagen under arbetarkontroll. En revolutionär socialistisk regering

skulle ha förklarat att pengarna till välfärd, löner och pensioner fanns, men i fel fickor. Detta hade varit ett första steg mot att helt avskaffa kapitalismen, och hade inspirerat arbetarna i resten av Sydeuropa att följa de grekiska arbetarnas exempel.

Men Syrizas ledning var inte revolutionära socialister. De valde att bevara kapitalismen och tvingades därför att kapitulerade inför trojkans krav.

Ingen lösning inom kapitalismen

Sjöstedt har inget svar på hur man kan undgå nedskärningar när man har ett massivt budgetunderskott. Hans enda svar verkar vara att om vänstern är stark nog så kommer borgarklassen och dess representanter tvingas att gå med på en kompromiss. Men massiva statsskulder, en krisande banksektor och budgetunderskott är verkliga problem orsakade av kapitalismens kris och inte något som en grupp ideologiskt drivna högerpolitiker drömt ihop för att de vill ha argument för att kunna attackera arbetarklassen. Någon måste betala. Frågan är vem.

Oavsett hur stark vänstern i Europa blir – i eller utanför EU – så kommer borgarklassen att kräva att arbetarklassen betalar för krisen. Arbetarrörelsens uppgift borde i stället vara att kräva att borgarklassen ska betala genom att lägga fram ett socialistiskt program där man kräver ett förstatligande av bankerna och storföretagen och sedan mobiliserar arbetarklassen till kamp för att det ska genomföras.

Men Sjöstedts perspektiv är helt och hållet inomkapitalistiskt. Eftersom Portugal kunde gå emot EU så kan fler länder göra det om bara vänstern är stark nog! Men Portugal är inte den framgångssaga som Sjöstedt vill mena – och har inte på något sätt vänt nedskärningspolitiken till en reformpolitik. De har förvisso genomfört en höjning av minimilönen, men det är också en av de få reformer de fått igenom.

Att nedskärningarna stannat av något i Portugal beror på den internationella högkonjunkturen som även dragit med sig de mest krisdrabbade länderna. Även om det portugisiska budgetunderskottet minskat till två procent har man fortfarande en massiv statsskuld på 125,7 procent av BNP. Det är bara tack vare stöd från ECB och låga räntor som statsskulden inte blivit ett större problem. Men en ny internationell kris väntar runt hörnet och då kommer den instabila högkonjunkturen att omintetgöras och statsskulden återigen att bli ett akut problem. Och då kommer EU återigen att kräva nya nedskärningspaket.

Så länge EU är uppbyggt som en kapitalets union kommer borgarklassen att använda sig av EU för att sätta press på medlemsländernas regeringar att attackera arbetarklassen och rädda bankerna och storföretagen. Hur mycket progressiv lagstiftning den europeiska vänstern än lyckas få igenom inom EU – något som kommer att bli extremt svårt – kommer det alltid att användas som ett instrument för att gynna borgarklassens intressen. Under en kapitalistisk kris innebär det brutala angrepp på arbetarklassens levnadsstandard.

Kravet om ett EU-utträde

Inom Vänsterpartiet finns det även de som drev att partiet skulle ha kvar kravet på EU-utträde. Ana Süssner Rubin, Vänsterpartiets andranamn till Europaparlamentet förklarar i en debattartikel i *Aftonbladet* varför hon tycker att Vänsterpartiet måste behålla kravet på utträde:

Jag vill att Vänsterpartiet fortsätter vara en röst för alla som ser EU som ett hot mot den nordiska välfärdsmodellen och den svenska alliansfriheten... EU-rätten begränsar våra möjligheter att förhindra lönedumpning. De här försämringarna för vanliga människor är en direkt effekt av EU:s nyliberala, grundlagsfästa politik.

Det stämmer att EU definitivt driver på för att alla länder ska bedriva en arbetarfientlig politik. Men det är också sant att det är svenska regeringar som drivit igenom nedskärningar,

och svenska kapitalister som drivit upp takten på jobbet genom avsked, stress och försämrade villkor.

EU har inga verkliga sätt att tvinga medlemsstater att genomföra sin politik. Om regeringen inte ville genomföra den högerpolitik som EU kräver skulle den kunna vägra att göra det. Konsekvenserna skulle bli skarpa uttalanden från EU-kommissionen och ECB och böter. Frågan skulle snabbt ställas: Vad värderar ni högre? Att driva vänsterpolitik eller att vara kvar i EU? Svaret på den frågan, för den som menar allvar med att förändra samhället, är självklart.

Problemet är inte EU, utan att den svenska borgarklassen och de partier som försvarar deras intressen inte är det minsta intresserade av någon vänsterpolitik. EU ger dem i bästa fall en bekväm ursäkt att ta till – vi måste göra som EU säger! Detta fulspel måste vi avslöja. EU har inga möjligheter att tvinga igenom sina ”juridiska” krav. Om ett land har ett avtal det vill säga upp är det inte svårare än att skicka en officiell kommuniké.

Det är, enkelt uttryckt, inte EU som nedmonterat den svenska välfärden, det är högerpartierna och Socialdemokratin. Att påstå att EU tvingar igenom den ena eller andra politiken frikänner de svenska partierna från ansvar för sin politik.

Men om Sverige lämnade då? På kapitalistisk grundval skulle inga av de verkligt existerande problemen upphöra. De svenska kapitalisterna skulle fortsätta att kräva nedskärningar och försämringar, och arbetarklassen skulle fortfarande behöva ställa upp en hård kamp för att bekämpa högerpolitik och försämringar. Låt oss komma ihåg att varken Norge eller USA har klarat sig undan högerpolitik, och det helt utan EU-medlemskap.

Det är inte EU som nedmonterat den svenska välfärden, det är högerpartierna och Socialdemokratin. Foto: Frankie Fouganthin/Wikipedia (CC BY-SA 4.0)

Kravet på EU-utträde har samma grundläggande problem som partistyrelsens krav om att man kan reformera EU: ingen av dem förstår att det huvudsakliga problemet är kapitalismen, och att kapitalismens kris kommer att tvinga alla regeringar som inte är redo att bryta med kapitalismen att attackera arbetarklassen. Vare sig innanför eller utanför EU går det inte att undvika en nedskärningspolitik inom kapitalismens ramar.

När EU pressade den grekiska Syrizaregeringen att genomföra nedskärningar påstod en del att allt skulle vara annorlunda om de bara lämnade EU. Men om de återgått till drachman och lämnat EU på kapitalistisk grundval, skulle landets ekonomiska kris ha förvärrats oerhört. Landet skulle ha stått inför en än värre kapitalflykt, statsskuld, budgetunderskott och växande arbetslöshet. I sista hand skulle de återigen ställas inför samma problem: Vem betalar? Arbetarklassen eller kapitalisterna?

Ett svenskt EU-utträde inom kapitalismens ramar skulle inte plötsligt innebära att det skulle vara enkelt att få igenom vänsterpolitik. Under en djup kapitalistisk kris finns bara två val: antingen tvingar man arbetarklassen att betala med lönesänkningar, arbetslöshet och en försämrad levnadsstandard eller så tvingar man borgarklassen att betala genom att nationalisera bankerna och storföretagen och ställa dem under arbetarklassens demokratiska kontroll.

För Europas förenta socialistiska stater!

Vänstern inom Vänsterpartiet gör rätt i att ta kamp mot illusionerna i möjligheten att förändra EU. Men EU-motståndet måste bygga på en internationalistisk och socialistisk grund. Ana Süssner Rubin förklarar i debattartikeln till Aftonbladet att hon vill att Vänsterpartiet ska vara:

”En röst för alla som vill se ett internationellt samarbete som bygger på mänskliga rättigheter, klimaträttvisa och solidaritet i stället för kapitalintressen, stormaktspolitik och militarisering.”

Det är helt rätt att vi behöver ett internationellt samarbete. Men ett samarbete mellan olika kapitalistiska stater är oundvikligen ett samarbete som bygger på kapitalintressen. Endast ett samarbete mellan socialistiska stater skulle kunna bygga på verklig solidaritet. Målet för Vänsterpartiet bör varken vara att reformera EU eller ett mellanstatligt samarbete mellan kapitalistiska stater – utan ett internationellt samarbete inom arbetarrörelsen för att krossa EU och kapitalismen. Men att förespråka ett verkligt internationalistiskt alternativ till EU innebär inte att passivt vänta på världsrevolutionen, utan förutsätter tvärtom att man tar kamp mot EU och högerpolitiken här och nu.

Arbetarrörelsen inom varje enskilt land måste ta kamp mot all den reaktionära politik som kommer från EU: krav på nedskärningar, Fort Europa och inskränkningar av fackliga rättigheter, och så vidare. I Sverige innebär det att ta kamp mot nedskärningar och för 200 000 nya jobb inom offentlig sektor, mot gränskontroller och för öppna gränser, mot antifackliga domar, direktiv och bestämmelser.

När vänsterregeringar kommer till makten bör de vägra att gå med på EU:s krav. En vänsterregering som tar kamp mot nedskärningar och för att bryta med kapitalismen skulle vara en enorm inspiration för arbetare i hela Europa. Detta skulle utan tvivel leda till att de slängs ut ur EU. När lagar, direktiv eller beslut från EU-domstolen som den tidigare Lex Laval-domen (som förbjöd fackförbunden att vidta stridsåtgärder mot arbetsplatser med utländsk arbetskraft som inte har svenska kollektivavtal) inskränker den fackliga kampen, bör fackföreningsrörelsen bryta mot dem och kämpa för att upphäva dem.

Det mest effektiva sättet att bekämpa EU:s arbetarfientliga politik är genom internationell klasskamp. Det var genom en samorganiserad strejkrörelse av Europas hamnarbetare som man lyckades besegra hamndirektivet 2003 och 2006. Vänsterpartiet bör stärka samarbetet

med resten av den europeiska arbetarrörelsen – särskilt den mest radikala delen av arbetarrörelsen som Mélenchons Upproriska Frankrike och Jeremy Corbyns Labourparti.

Men man måste också förklara att det inte finns någon lösning på dagens problem inom kapitalismens ramar, varken inom eller utanför EU. Inga av de problemen vi i dag ser: flyktingkrisen, försämringarna av arbetsvillkoren, lönedumpning och klimatkrisen kan lösas inom ett enskilt land, eller genom EU.

Vänsterpartiet borde kämpa för att krossa EU, men förklara att alternativet inte är att ersätta EU med ett lite mer löst internationellt samarbete mellan kapitalistiska stater – utan en europeisk socialistisk federation som ett första steg mot en socialistisk världsfederation.

- Nej till kapitalets EU!
- För Europas förenta socialistiska stater!
- Arbetare i alla länder – förena er!